RÜZGÂR DUASI

İÇİNDEKİLER

KISA YOLCULUK

KISA YOLCULUK

Annesi Serkan'a:

– Oğlum hava yağmurlu, şemsiyeni al, dedi.

– Tamam anne alıyorum, diye cevap verdi Serkan. Sonra da çantasını ve ayakkabılığın yanındaki şemsiyeyi alıp anne ve babasına seslendi:

– Allah'a emanet olun.

– Güle güle yavrum, dedi babası.

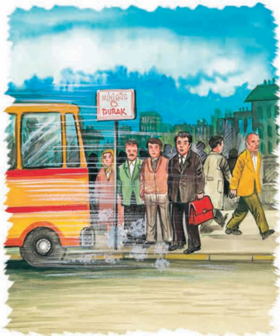
Annesi de:

– Yolun açık olsun oğlum, dedi. Sonra da aklına o an gelmiş gibi:

– Akşam zeytinyağlı yaprak sarması yapacağım. Geç kalma, tamam mı, dedi.

– Tamam anne, geç kalmam.

Serkan, askerliğini tamamlayınca birkaç ay iş aramış ve sonunda aradığını bulmuştu. Annesi ve babası, biricik çocukları Serkan'ın iş sahibi olmasına çok sevinmişlerdi.

Serkan'ın çalıştığı şirket, evlerine çok uzak sayılmazdı. Onun için Serkan, sabahları genellikle

yola erkenden çıkıp, işine yürüyerek gidiyordu. Fakat o sabah hava yağmurluydu ve yollar çamur içerisindeydi. Bu yağmurda, çamurda iş yerine yürüyerek gitmek zor olacak gibi görünüyordu.

Yolun karşısına geçip durakta minibüs beklemeye başladı. Fakat gelen minibüslerin hepsi doluydu. Bu yüzden, minibüslerin hiçbiri duraktan

yolcu alamıyordu. Onlara "dolmuş" denmesinin sebebi bu muydu acaba?

Durakta bekleyerek zaman kaybetmenin bir anlamı olmadığını düşündü bir an. O sırada yağmurun kesildiğini fark etti. Tekrar yürümeye karar verdi.

Yolda yer yer su birikintileri oluşmuştu. Bazı yerler ise tamamen çamurla kaplanmıştı. Buralardan geçerken üstünü kirletmemeye özen gösteriyordu. Pantolonunu, annesi daha dün yıkayıp ütülemişti. Evden çıktığı dakikalarda hızlanan sağanak yağmurda, şemsiyesi onun ıslanmasına engel olamamıştı. Saçları ve ceketi kuru kalsa da rüzgârın etkisiyle pantolonu ıslanmıştı. Ayakkabıları da çamura batmıştı.

Yolun diğer tarafında daha az su birikintisi olduğunu görünce, karşıya geçmeye karar verdi. Bu arada sağ tarafından gelen oldukça gösterişli, güzel bir otomobil korna çalarak hızla yanından geçti. Korna sesiyle irkilen Serkan, birden arabaya baktı. Arabanın içinde şık giyimli bir adamla, arka koltukta oturmuş, pencereden dışarıyı seyreden süslü bir köpek vardı.

– Vay be! Köpekler bile arabayla giderken, biz bu yağmurda bir dolmuşa bile binemedik, dedi kendi kendine. "Bir arabam olsaydı, böyle yağmurda çamurda yürümek zorunda kalmazdım." herhâlde diye iç geçirdi. Araba almayı çok istiyordu Serkan. Fakat aldığı maaş, kendisi-

nin ve ailesinin zarurî ihtiyaçlarına ancak yetiyordu. Bu şartlarda bir araba alması çok zordu.

Bir yandan yürürken, diğer yandan ailesini düşünmeye başladı. Orta hâlli bir ailesi vardı. Babası hayatının hiçbir döneminde çok paraya sahip olmamıştı. Bu gidişle herhâlde kendisinin durumu da babasından farklı olmayacaktı. Ömrü boyunca, az önce korna çalarak geçen araba gibi bir arabası olmayacaktı belki de. Ya da bu çamurlu yollarla çevrili sokaklar yerine, güzel bir mahallede, lüks dairelerde oturamayacaktı. Oysa bazı insanlar çok çalışmadan da istediği birçok şeye kavuşabiliyordu. Kendisi çalışkan ve başarılı birisi olsa da istediklerinin birçoğuna ulaşamıyordu.

Dalgın dalgın yürürken, böyle şeyler geçti Serkan'ın zihninden. Ne hikmetse içini bu türlü özentiler çepeçevre kuşatıvermişti. Bu sırada çalıştığı şirketin bulunduğu binaya yaklaşmıştı. Yağmur tamamen kesilmiş, ama o iyice ıslanmıştı. Binanın kapısına geldiğinde içeri girmeden üstünü başını kontrol etti. Pantolonunun paçalarındaki çamurları silmeye çalıştı. O sırada

ayakkabılarının hâli dikkatini çekti. O kadar yolu yürürken, ayakkabıları iyice çamur olmuştu.

Binanın girişindeki paspasa ayakkabılarını sildi. Fakat bu yetmemişti. Ayakkabıları hiç de güzel durmuyordu. "Bu şekilde iş ortamında bulunmam, uygun olmaz!" diye düşündü Binaya girmeden ayakkabılarını boyatmak geldi aklına. Saatine baktı, henüz vakti vardı. Ancak bu saatte ayakkabı boyacısını nerede bulacaktı ki? Bir süre düşünüp taşındı ve geçen gün ilerideki büyük kavşağın yakınında bir boyacı gördüğünü hatırladı.

Biraz yürüyünce, köşedeki taburenin üstünde oturan altmış yaşlarındaki boyacıyı gördü. Sabahın o saatinde boyacının başında kimsecikler yoktu. Hiç beklemeden ayakkabılarını boyatabileceği için sevindi.

Boyacının yanına vardığında gözü adamın yanında duran tekerlekli sandalyeye ilişti. Daha sonra, taburede oturan boyacının iki ayağının da sakat olduğunu fark etti. Adamın hâline içten içe acımıştı. Kim bilir, hayat onun için ne kadar zordu...

Boyacının:

– Buyur evlât, bir yer mi soracaktın, demesiyle irkildi ve:

– Hayır hayır, bir yer sormayacağım. Ayakkabılarımı boyatmak istiyordum, dedi.

– Peki gel bakalım. Buyur otur, dedi yaşlı boyacı.

Serkan, boyacının önündeki yüksek tabureye oturup bir ayağını boyacı sandığının üzerine

koydu. Boyacının bu işte usta olduğu belli oluyordu. Önce kuru bir bezle ayakkabının çamurunu bir güzel sildi yaşlı adam. Sonra uygun renkteki boyayı seçip boyamaya başladı.

Serkan'ın aklı boyacının becerikli ellerinde değil, tutmayan ayaklarındaydı. İki ayağı da sakat olmasına rağmen, adamcağız sabahın erken vaktinde gelmiş işine başlamıştı. Hem de bu havada,

bu soğukta... Boyacı koşamıyor, yürüyemiyor, arabaya binemiyordu. Ömür boyu çekilecek çile miydi bu? Hayat onun için çok zor olmalıydı. Bir süre bunları düşündü ve sonra dayanamayıp sordu:

– Her gün burada mısın amca?

– Evet evlât! Yıllardır bu köşeye taburemi koyar, burada çalışırım. Beni hemen her gün burada görebilirsin.

– Bu yaşta ve bu hâlinizle her gün gelmek zor olmuyor mu? Hem de sabahın erken saatlerinde, yaz demeden kış demeden, yağmur demeden kar demeden...

– Ayaklarım sakat olmasaydı daha kolay olurdu tabi ki. Ama yıllardır böyle ve ben buna alıştım artık.

Serkan, boyacının söylediklerini dinlerken yolda zihninden geçenler tekrar aklına geldi. Ne kadar çok çalışsa da lüks bir araba sahibi olamayacağını düşünüyordu. Bu boyacı da ömrü boyunca yürümenin, koşmanın tadına varamayacaktı belki. Gerçi o, ömür sermayesinin büyük bir kısmını harcamıştı. Allah bilir ya belki de sonlarına gelmişti. Olsun, yine de

yürüyüp koşabilmek güzeldi. Bunları düşünürken birden boyacıya:

– Amca, sence bu dünya niye böyle, diye sordu.

Boyacı şaşırmıştı:

– Nasıl yani?

– Yani bazı insanlar ömürleri boyunca zenginlik ve rahat içinde yaşarken, bizler hep çalışıp

koşturmak zorundayız. Kimileri her gün lüks araçlarla şehir şehir gezerken, ben eski bir araba bile alamıyorum. Sen ise bırak araba sahibi olmayı arabaya bile binemiyorsun. Şimdi bu haksızlık değil mi sence?

Serkan içinden geçenleri bir anda söyleyivermişti. Boyacı, onun söylediklerini sakin sakin dinliyordu. Serkan'ın konuşması bitince:

– Yanılıyorsun evlâdım, dedi.

– Yanılıyor muyum? Niçin?

– Evet yanılıyorsun, çünkü unuttuğun çok şey var. Öncelikle bir insanın sadece paraya pula, arabaya, lüks hayata sahip olmasının tek başına mutluluk getirmediğini iyi düşün. Şu dünyada nice insanlar vardır ki zenginlik içinde yaşamalarına rağmen, hiç de mutlu değildirler. Belki sen de görmüşsündür böylelerini. Haksız mıyım?

Serkan, o an çok zengin olan bazı tanıdıklarını düşündü. Gerçekten de içlerinde mutlu olanların yanında, her şeyi olmasına rağmen mutlu olamayanlar da vardı. Boyacıya düşünceli bir ses tonuyla:

– Evet, bir bakıma haklısın galiba, dedi.

Bu arada ayakkabının biri boyanmıştı. Serkan, bir ayağını indirip diğer ayağını boya sandığına koydu.

İhtiyar boyacı hem tatlı dilliydi hem de işinde çok mahirdi. Özene bezene yaptığı işin yanısıra konuşmasını sürdürdü:

– Bak evlât, insan öyle bir varlıktır ki istekleri bir türlü bitmez. Önce bir çiçek ister, onu elde edince bir çiçek bahçesini arzu eder. "Ah bir arabam olsa!" der, arabası olunca daha iyisini hayal eder, modelini değiştirmenin yolunu arar. Bakarsın bir ev ister, ev sahibi olunca dahasını da ister. Köşkleri, villaları da olsa arzuları bitmez. İstanbul'a sahip olsa, Türkiye'yi ister. Onu da alsa "Dünya benim olsa!" demeye başlar. Dünyayı elde etse belki uzayı ister. Öte yandan cennet ister, bitmeyen geçlik ister, hep ister, ister... Hepimiz bunları istemez miyiz evlât?

– Bilmem, isteriz herhâlde...

– İsteriz isteriz... Bugün istediklerimizin hepsine sahip olsak bile, yarın daha başka şeyler isteriz. İsteklerimizin sonu yoktur. Elde edemediğimiz her bir şey de bizi rahatsız eder. Sonra bir de bakarsın ki böyle geçici heveslerin peşinde koşarken ömür sermayesi tükenmiş. Öyleyse insanın, eline geçenle yetinmesini, onlarla mutlu olmasını bilmesi gerekmez mi? Bak, benim her iki ayağım da tutmuyor, fakat hâlimden memnunum. Şikâyetçi değilim. Durumu benim kadar iyi olmayanlar da var. Öncelikle, verdiği nimetler, ettiği iyilikler için Rabbimize teşekkür

borçluyuz. O'nun nimetlerini saymakla bitiremeyiz, bunlardan dolayı Allah'a şükretmeli değil miyiz? Haksız mıyım?

– Haklısın, hem de çok haklısın amca.

– Buraya kadar anlaştıysak, şimdi şu soruma da cevap ver bakalım. Çok kısa, fakat biraz sıkıntılı bir yolculuktan sonra, hayatının kalan kısmını geçireceği güzel bir ülkeye giden insanı düşün. Bu insan için, o kısa yolculukta yaşadığı geçici sıkıntılar mı, yoksa yolculuk sonunda gideceği ve binlerce yıl yaşayacağı ülke mi önemlidir?

– Tabi ki yolculuk sonunda varıp uzun süre yaşayacağı memleket daha önemlidir.

– Öyleyse dünyada yaşadığımız geçici sıkıntıları fazla dert etmemiz pek doğru değil.

– Nasıl yani?

– Bizler kısa bir yolculukta sayılırız. Yolculuğumuz bu dünyadaki hayatımız. Şu an bize çok uzun gibi gelen hayatımız sona erdiğinde, asıl hayatımızı yaşayacağımız sonsuz bir âleme gideceğiz. Öyle ise bu dünyadaki hayattan çok, sonsuza dek yaşayacağımız o hayatı düşünmemiz gerekmez mi?

Serkan, boyacının söylediklerini iyice düşündü ve ona hak verdi. Bu sırada diğer ayakkabısı da boyanmıştı. Pırıl pırıl olan ayakkabılarına baktı. Sonra da yaşlı adama ücretini verip:

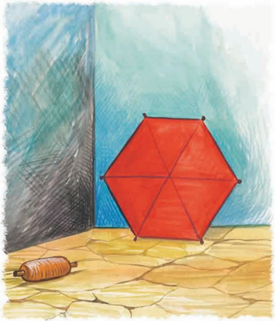
– Teşekkür ederim amca. Hem ayakkabıları güzel boyadığın için hem de beni büyük bir

çıkmazdan kurtardığın için, dedi. Yaşlı boyacıyla vedalaşıp, iş yerine doğru yürümeye başladı.

Çalıştığı binaya doğru giderken, hayata ve olaylara daha farklı bakmaya başladığını hissediyordu.

RÜZGÂR DUASI

RÜZGÂR DUASI

Yavuz, gözlerini açtığında pencereden kendisine gülümseyen güneşi gördü. Gözlerini ovuşturarak yataktan kalktı. Güneşin ilk ışıkları, odasını ve yatağını ısıtmaya başlamıştı bile.

Uyanır uyanmaz, yatmadan önce başucuna koyduğu uçurtması aklına geldi. Etrafına baktı. Bir süre mahmur gözleriyle uçurtmasını aradı. Uçurtma, odasının kenarında duruyordu.

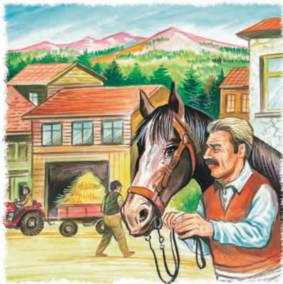
Babası, bir gün önce ona kocaman bir uçurtma yapmıştı. Uçurtmanın gövdesi kırmızıydı. Kuyruğu ise rengârenkti. Yavuz, uçurtmasının çok yükseklerde uçmasını, bulutlarla yarışmasını, hatta onları geçmesini istiyordu. Bunun için babası uçurtmanın ucuna çok uzun bir ip bağlamıştı. Yavuz bu uçurtmayı çok sevmişti. Onu, yatmadan önce başucuna, yatağının yanına koymuştu.

Yavuz ve ailesi deniz kenarındaki küçük bir köyde yaşıyorlardı. Yemyeşil ağaçları, beyaza boyanmış evleri ile çok şirin bir köydü burası. Köyün hemen arkasında küçük bir tepe vardı. Tepenin üzerinde şirin bir yel değirmeni bulunuyordu. Rüzgâr estikçe değirmenin pervanesinin dönüşünü seyretmek Yavuz'un hoşuna gidiyordu.

İnsanlar bu güzel köyde mutluluk içinde yaşıyorlardı. Bazı günler kasabaya giderler, orada kurulan pazardan ihtiyaçlarını alırlardı.

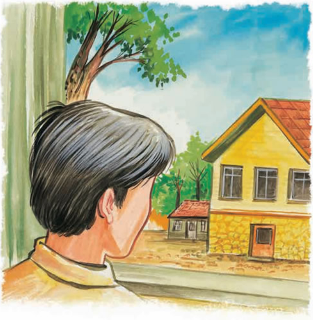
Yavuz'un babası ve annesi de sabah erkenden kasabanın pazarına gitmişlerdi. Yavuz, onlarla birlikte tan yeri ağarırken kalkıp sabah namazını kılmıştı.

Babası ona kasabaya gitmeyi teklif etmiş, fakat uçurtmasıyla oynamayı düşündüğü için, kasabaya gitmek istememişti. Uyku tatlı geldiğinden olacak ki annesi ve babasından izin isteyip biraz daha uyumayı tercih etmişti. Aslında erken yatıp, erken kalkmaya alışıktı. Ancak, nasıl olduysa önceki gün geç saatlere kadar sevdiği bir kitaba dalmış, saatlerce okuduğu için yorgun düşmüştü.

Onlar bu şekilde kasabaya sık sık gittikleri için, Yavuz ara sıra evde yalnız kalmaya alışmıştı.

Dayısının evi Yavuzlara çok yakındı. Annesi ile babasının pazara gittiği günlerde Yavuz, dayısının evine giderdi. Ancak o gün biraz farklı bir gündü Yavuz için. Kırlarda, yemyeşil çayırlar üzerinde koşacak, uçurtmasını uçuracaktı.

Geceliklerini çıkardı, elbiselerini giydi, uçurtmasını alıp, koşarak bahçeye çıktı. Çok heyecanlıydı. Bahçeye çıktığında yüzünü yıkamayı unuttuğunu fark etti. Uçurtmasını bahçedeki masanın üzerine koyup, tulumbanın yanına koştu. Tulumbadan su çekerek yüzünü yıkadı.

Sonra tekrar uçurtmasını alıp bahçeden çıktı. Gözünü bir an olsun üzerinden ayırmadığı uçurtmasının kuyruğunu düzeltti. Ardından onu havaya kaldırıp koşmaya başladı. Biraz hızlanınca uçurtmayı bıraktı. İpinden sıkı sıkı tutup, koşmaya devam etti. Tam bu sırada bahçesindeki ağaçları sulayan dayısı, Yavuz'u gördü:

– Yavuz! Dikkat et, koşarken düşme, diye seslendi.

Yavuz o kadar sevinçliydi ki dayısını duymadı bile. Neşeyle koşarken bir yandan da arkasına bakıyor, uçurtmanın havalanıp havalanmadığını kontrol ediyordu. Biraz koştu ve sonra durdu. Çünkü uçurtma havalanmıyordu. Tekrar denedi, fakat hayır, olmuyordu işte! Uçurtma bir türlü yükselmiyordu.

Yavuz'un yüzündeki gülümseme birden kayboldu. Uçurtmasının kuyruğunu tekrar düzeltti. Bir daha denedi. Hem bu sefer daha hızlı koştu, yine olmadı. Uçurtma biraz yükselir gibi oluyor, sonra tekrar yere düşüyordu. Yavuz üzülmeye başlamıştı. Uçurtmanın neden uçmadığını anlamamıştı. Onu eline alıp:

– Sevgili uçurtmam, niye uçmuyorsun, dedi. Uçurtma ona hiç cevap vermedi tabi. Yavuz uçurtmayı topladı, eve dönmeye karar verdi. Tam yürümeye başlamıştı ki aklına babasının sözleri geldi:

"Bu uçurtmayı havanın rüzgârlı olduğu zamanlarda uçurmalısın." demişti.

Yavuz, eve dönmekten vazgeçti. Tepedeki ağaçların arasında; yemyeşil, yumuşacık çimenlerin üzerine oturdu. Sonra denize baktı. Denizde hiçbir dalga yoktu. Sonra tepedeki yel değirmenine baktı. Rüzgârlı günlerde değirmenin kolları devamlı dönerdi. Ama o gün değirmenin kolları da dönmüyordu.

Sonunda bu uçurtmanın neden havalanmadığını anlamıştı. Havada rüzgâr yoktu. Yavaş yavaş eve doğru yürümeye başladı. Canı sıkılmıştı. Dayısının evinin önünden geçti. Dayısı bahçede yoktu. Dinlenmek için eve girmiş olmalıydı. Yavuz, o kadar üzülmüştü ki dayısının yanına gitmeyi bile istemedi.

Kendi evlerinin bahçesine girdi. Bahçedeki masaya oturdu. Rüzgârın esmesini beklemekten başka çare yoktu. Ellerini çenesine dayadı. Düşünmeye başladı. Bütün gün böyle sıkıcı bir şekilde geçmezdi. O sırada aklına bir fikir geldi. Değirmenin olduğu tepeye baktı. Tepeye çıkıp aşağı doğru hızlıca koşarak uçurtmasını uçurabilirdi belki de.

Hemen kalkıp uçurtmasını aldı. Bahçeden çıktı, tepeye doğru yürümeye başladı. Yepyeni bir heyecanla hızlı hızlı yürüyordu. Biraz çıktıktan sonra durdu, tekrar denize baktı. Deniz hâlâ dalgasızdı. Yürümeye devam etti. Kısa bir süre içinde değirmenin olduğu tepeye vardı. Bir süre köyü seyretti buradan. Evler uzaktan ne kadar küçük görünüyordu. Yavuz yere, çimenlerin üstüne oturdu, biraz dinlendi. Sonra ayağa kalktı. Havada hâlâ rüzgâr yoktu. Biraz vakit geçirmeye karar verdi. Değirmenin kapısına doğru ilerledi. Birkaç adım daha atmıştı ki birdenbire:

– Kim o, diye bir ses yükseldi otların arasından.

Yavuz irkildi ve olduğu yerde kalakaldı. Sonra otlar biraz kımıldadı ve otların arasından değirmenci Yusuf amca çıktı:

– Ooo! Yavuz, sen misin? Hoş geldin, dedi.

Yusuf amcayı görünce Yavuz'un korkusu geçti. Onu tanıyordu, ama anîden otların arasından gelen sesi duyunca, biraz korkmuştu doğrusu.

Yusuf amca değirmende çalışır, köylülerin buğdaylarını öğütür, un yapardı. Bunun için de bütün köylüler onu tanırdı. Yavuz daha önce birkaç defa babasıyla değirmene gelmiş, Yusuf amca ile tanışmıştı.

Yusuf amca, Yavuz'a gülümsedi:

– Sabah sabah ne arıyorsun buralarda? Yalnız mı geldin?

– Evet, yalnız geldim, dedi Yavuz. Sonra olanları anlattı. Uçurtmasını gösterdi Yusuf amcaya.

– Oooo! Uçurtman da pek güzelmiş. Lâkin rüzgâr olmayınca uçuramazsın tabi. Bak ben de rüzgâr esmeyince çalışamıyorum. Rüzgâr olmayınca değirmenin pervanesi dönmüyor. Pervane dönmeyince değirmen çalışmıyor, ben de buğdayları öğütemiyorum. Az önce sana seslendiğimde çimenlerin üzerine uzanmış, rüzgârın esmesini bekliyordum.

Yavuz:

– Rüzgâr hiç esmezse ne olur Yusuf amca?

– Bekleriz Yavuz. Beklerken de Allah'a dua ederiz.

Yavuz, her zaman annesini ve babasını namazlarını kıldıktan sonra dua ederken görüyordu. Ama kendisi dua etmeyi bilmiyordu.

– İyi ama Yusuf amca, namaz kılmadan dua olur mu, diye sordu.

– Olur tabi. İhtiyaç duyduğumuz her zaman Rabbimize dua edebiliriz. Yolda yürürken, yatmaya hazırlanırken, yemek yerken, her zaman dua ederiz. Allah, kendisine dua edenleri sever. Dua etmek çok sevaptır. Hem de bir çeşit ibadettir.

Kutsal kitabımız Kur'ân-ı Kerîm'de Yüce Rabbimiz "Siz dua edin, ben cevap vereyim." buyurmaktadır. Hatta bir âyette "Dualarınız olmasa, ne öneminiz var ki?" diye dikkatimiz çekilmektedir.

– Bize yediğimiz yemekleri, soluduğumuz havayı Allah verir, değil mi Yusuf amca?

– Tabi ki evlâdım. Bu güzel denizi ve içindeki balıkları yaratan Allah'tır. Bu yeşil otları, rengârenk çiçekleri, sapsarı buğdayları Allah verir. Her şeyin sahibi O'dur. Bütün bu nimetler için Allah'a teşekkür etmemiz gerekmez mi?

Yavuz biraz sustu. Sonra da kafasına takılan bir meseleyi sordu:

– Rüzgâr için de Allah'a dua edilir mi Yusuf amca?

Yavuz'un bu sorusu üzerine değirmenci Yusuf efendi gülümsedi. Onun saçlarını okşadı ve:

– Olur tabi Yavuzcuğum. İhtiyacımız olan her şeyi O'ndan isteyebiliriz. Yeter ki biz önce bize düşeni yapalım. Fatiha sûresinde de "Yalnızca Senden yardım isteriz." mealinde bir âyet var ya! Yağmur yağmadığı zaman, rüzgâr esmediği

zaman, üzüldüğümüzde, sıkıldığımızda, bunaldığımızda, çaresiz ve yalnız kaldığımızda...

Yavuz:

– Peki Allah her istediğimizi bize hemen verir mi?

– Bazen verir, bazen vermez. Çünkü Allah, bizim için neyin hayırlı olduğunu bilir. Ama biz bunu bilemeyiz. Bunun için istediklerimizi bazen verir, bazen vermez. Bunu iyi anlaman için sana bir sorum var:

– Sen hiç doktora gittin mi?

– Evet, geçen yıl çok hastalandığımda kasabadaki sağlık ocağına götürmüştü babam.

– Doktor sana ilâç verdi mi?

– Hiç istemediğim hâlde iğne yazmıştı bana.

– Fakat sonra iyileştin değil mi?

– Evet.

– Bak işte doktor senin istediğini değil, senin için uygun olanı vermiş. Dualarımız da böyledir işte. Biz hâlimizi anlatırız, gerisini Yüce Yaradıcımıza bırakırız. Doktora "Bana şu ilâcı yaz!" demek uygun olmadığı gibi, Yüce Allah'a da "İllâ şunu istiyorum, şunları ver."

demek uygun olmaz. O, bize bizden daha yakın ve bizi bizden daha iyi biliyor, daha çok seviyor. Kendisine açılan elleri hiç boş çevirmiyor. Fakat neyi ne zaman ve nasıl vereceğini en iyi O bilir. İstediğimizi vermemişse, "Kabul olmadı dualarım." denmez. Demek ki uygun olan buymuş, denir. Bazen de dualarımızı uygun vakit geldiği zaman kabul eder. Önemli olan dua etmektir.

– Yusuf amca! Ben uçurtmam için rüzgâr isteyeceğim Allah'tan, dedi.

– İste bakalım. Unutma ki Allah her şeyi işitir, bilir ve görür.

Yavuz önce biraz düşündü. Sonra ellerini kaldırdı ve dua etmeye başladı. Allah'tan, Yusuf amcanın değirmeni için ve kendi uçurtması için rüzgâr göndermesini istedi. Dua ederken, içinde tatlı bir huzur, büyük bir mutluluk hissetti. "Şu anda O beni duyuyor, ihtiyaçlarımı biliyor, her hâlimi görüyor. İstediklerimi vermeye de O'nun gücü yeter. Benim için sonucu iyi olan ne ise Allah'ımdan onu istiyorum." gibi güzel düşünceler geçti zihninden.

Duaya kendini öyle kaptırdı ki içindeki

mutluluk sanki yüzüne yansımış, çok rahatlamıştı. Âdeta bir anda içindeki bütün sıkıntılar gidiverdi. Sonra babasının yaptığı gibi "Amin!" deyip ellerini yüzüne sürdü.

Yusuf amca gülümseyerek onu seyrediyordu:

– Ne söyledin duanda?

Yavuz biraz utandı:

– Allah'tan, benim uçurtmam ve senin değirmenin için rüzgâr istedim. Annemin, babamın ve bütün insanların iyilik ve mutluluğunu istedim.

Yusuf amca Yavuz'un saçlarını okşadı:

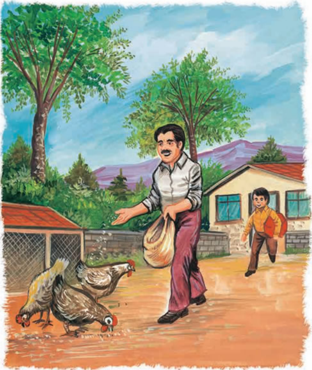
– Aferin sana! Dualarında başkalarını da düşünmen çok güzel. İnşallah duaların kabul olur, dedi. Sonra ekledi:

– Haydi sen fazla geç kalma. Eğer dayın seni arayıp bulamazsa, meraklanır sonra.

– Peki, Yusuf amca. Haydi hoşça kal!

Yavuz, uçurtmasını eline aldı. Biraz yürüdü, arkasına döndü. Yusuf amca ona bakıyor, el sallıyordu. Yavuz da Yusuf amcasına el salladı. Sonra tepeden aşağı doğru yürümeye devam etti. Biraz yürüyüp, gökyüzüne baktı. Rüzgâr

neredeyse hiç esmiyordu. Acaba Allah, onun duasını kabul etmeyecek miydi?

Yavuz, yolda giderken bir yandan da denize bakıyor ve rüzgârın esip esmediğini anlamaya

çalışıyordu. Ama hâlâ rüzgâr yoktu. Tepeden aşağı indi. Dayısının evine geldiğinde onun bahçede tavuklarına yem verdiğini gördü. Dayısı, Yavuz'u görünce:

– Yavuz, nerelerdesin sen, diye sordu.

Yavuz dayısına olanları anlattı. Değirmene gittiğini söyledi. Dayısı:

– Seni giderken gördüm. Öyle heyecanlı gidiyordun ki yolundan alıkoymak istemedim. Haber verseydin beraber gidebilirdik. Hem ben de Değirmenci Yusuf Efendiyi ziyaret etmiş olurdum, dedi.

– Belki beni göndermezsin diye düşündüm doğrusu. Özür dilerim Yusuf amca. Kusura bakma.

Dayısı, bu cevaba gülümseyerek Yavuz'un yanına geldi ve saçlarını okşadı:

– Canın sağ olsun, önemli değil. Nasip değilmiş. Vakit öğlen oldu. Sen kahvaltı da yapmamışsındır. Haydi içeri girelim de yengenin pişirdiği yemekleri yiyelim, dedi.

...

Dayısının bu sözleri Yavuz'a karnının ne kadar acıktığını hatırlattı. Sabahleyin heyecanla evden çıkarken kahvaltıyı bile unutmuştu. Birlikte içeri girdiler. Yavuz'un yengesi mis gibi yemekler hazırlamıştı. Beraberce öğle yemeğini yediler. Yavuz, sofrayı toplarken yengesine yardım etti. Sonra da uçurtmasını yanına alıp bahçeye çıktı.

Uzun süre oradan oraya koşturup yorulmuştu. Dinlenmek için bahçedeki minderlerin üstüne uzandı. Dayısı bazı ağaçları buduyordu. Hâlâ rüzgâr esmiyordu. Yavuz "Galiba Allah

duamı kabul etmedi." diye düşündü. Uçurtmasını uçuramadığı için oldukça üzgündü. Bugün uçurtmanın göklerde süzülüşünü doyasıya seyredebilmek için, kasabaya gitmekten bile vazgeçmişti. Yattığı yerden dayısını seyretmeye başladı. Sonra tatlı bir uykuya daldı.

Aradan biraz zaman geçmişti. Yavuz yüzüne düşen bir yaprakla uyanıverdi. Yattığı yerden doğruldu. Bahçedeki ağaçların yaprakları hışırdıyordu. Havada hafif bir rüzgâr vardı. Yavuz birden heyecanlandı. Sonunda aradığını bulmuştu. Galiba Allah duasını kabul etmişti.

Hemen ayağa kalktı. Uçurtmasını alıp hızla, bahçeden çıktı. Bu sırada rüzgâr biraz daha hızlanmıştı. Evet evet, tam da Yavuz'un istediği gibiydi. Uçurtmasını hazırladı ve birden rüzgârı arkasına alarak koşmaya başladı.

Bir süre sonra uçurtma havalanmaya başlamıştı. Yavuz ipin ucunu biraz daha bıraktı, sonra biraz daha, biraz daha... Dönüp uçurtmasını seyretmeye başladı... Uçurtma yükseldikçe yükseldi. Âdeta gökyüzünde bir kuş gibi süzülüyordu. Yavuz çok sevinçliydi. Uçurtmasını heyecanla seyrederken, sanki onunla beraber hayalen göklere uçuyordu, tıpkı bir kuş gibi... Bir yandan da ettiği duayı düşünüyordu. Demek ki Allah her zaman ve her yerde bizi görüyor ve duyuyordu. İçtenlikle yapılan duaları kabul ediyordu.

SÖZLÜK

âlem: 1. Kâinat, cihan 2. Ortam ve çevre 3. Güneş ile ona bağlı olan, yani onun etrafında dönen gezegenlerin teşkil ettikleri daire

âyet: Kur'ân-ı Kerîm'de sûreleri meydana getiren her bir cümlenin adıdır. (Kur'ân-ı Kerîm'de 6666 âyet vardır.)

ibadet: Allah'a kulluk etmek. (Namaz, oruç, hac, zekât birer ibadettir.)

illâ: Ne olursa olsun, her durumda.

korna: Taşıtlarda, içinden hava geçirilerek çalınan ve sesle işaret vermek için kullanılan boru.

mahir: Becerikli, maharetli, iş bitiren, elinden her iş gelen, usta.

mahmur: 1. Uykulu 2. Baygın ve süzgün bakış.

meal: Mana, anlam, sonuç.

nimet: 1. İyilik 2. Allah'ın verdiği hava, su, yiyecek ve içecekler ile akıl, sağlık gibi değerlerin tümü 3. Yaratılan imkân.

ömür sermayesi: Bir insanın yaşadığı ya da yaşayacağı hayat süresi.

sevap: Allah'ın rızasını, sevgisini, hoşnutluğunu kazanmaya mahsus iyi ve hayırlı işler.

şık: 1. Güzel giyinmiş olan 2. Bir işte takip edilecek yollardan her biri.

şükür: Allah'ın verdiği nimetlere, ettiği iyiliklere teşekkür etmek, memnunluğunu ifade etmek.

teklif etmek: Önermek.

tulumba: Su ve benzeri sıvıları, alçak yerlerden yukarı çıkarmaya yarayan alet.

zarurî: Mecburî, ister istemez olacak olan.

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....